

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.066/2010/9. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a **pártfogó ügyvéd neve, címe** által képviselt felperes neve, címe perújító felperesnek - a jogtanácsos által képviselt I.rendű alperes neve, címe I. rendű és a másodfokú eljárásban a Lantos Ügyvédi Iroda (3300 Eger, Deák F. u. 2. fszt. 1-2., ügyintéző: Dr. Lantos Bálint ügyvéd) által képviselt II.rendű alperes neve, címe II. rendű perújított alperes ellen kártérítés iránt indított perújítási eljárásban a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 2009. október 13-án meghozott 10.P.21.932/2009/11. számú ítélete ellen a perújító felperes részéről 12. sorszám alatt előterjesztett - többször kiegészített - fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

pártfogó ügyvéd neve (címe) díját 7 500 (Hétezer-ötszáz) forintban állapítja meg, amelyből 1 500 (Egyezerötszáz) forint az Áfa.

Megkeresi a Debreceni Ítéltábla Gazdasági Hivatalát, hogy ezt az összeget **pártfogó ügyvéd neve** részére az ellátmányból utalja ki.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A perújító felperes ellen - elvált felesége, **Gy. I.** feljelentése alapján - 2000. évben magánlaksértés és más bűncselekmények elkövetése miatt, majd kiskorú veszélyeztetésének büntette alapos gyanúja miatt büntetőeljárás indult, amelyekben az eljárás lefolytatására a **H.-i** Rendőrkapitányság volt illetékes, de azt elfogultsági kifogás miatt kijelölés folytán a **M.-i** Rendőrkapitányság folytatta le. A két eljárást a hatóság egyesítette és a nyomozás felett a felügyeletet a Sz. Megyei Főügyészség gyakorolta. A felperessel szemben 2001. január 30-án kelt határozattal mind a két büntetőeljárást megszüntették arra tekintettel, hogy bűncselekmény elkövetése nem volt megállapítható,

illetve a kiskorú veszélyeztetése büntette ügyében a feljelentésben állított cselekmény nem bűncselekmény.

A felperes 4 895 893 Ft vagyoni- és nem vagyoni kárának egyetemleges megtérítése iránt indított keresetet a perújított alperesek - és a perújítási eljárás alatt 2006. október 31-én jogutód nélkül megszűnt **A. S.** Kórház és Rendelőintézet H., mint III. rendű alperes - ellen. Arra hivatkozott, hogy az I. és II. rendű alperes jogellenesen járt el vele szemben a volt házastársa feljelentése alapján, ezzel 2 000 000 Ft nem vagyoni és 282 034 Ft vagyoni kárt okoztak részére. A 2000. december 7-i „rabosításával” összefüggésben 1 440 000 Ft elmaradt jövedelmének egyetemleges megfizetésére kérte kötelezni a perújított alpereseket arra hivatkozva, hogy vele szemben jogtalanul testi erőszakot alkalmaztak a tenyér- és ujjlenyomat vételhez, aminek következtében egészségi állapota súlyosan megsérült, hasfala kiszakadt, s ebből eredően havi 80 000 Ft jövedelemtől esett el. 17 600 Ft megfizetésére pedig az I. rendű alperestől azért tartott igényt, mert a jogosulatlanul elrendelt tenyér- és ujjlenyomat vétel kapcsán az I. rendű alperes két eljáró tisztje vele szemben testi erőszakot alkalmazott és ezzel ruhájában és ezüstékszerében ilyen összegű kárt okoztak. Az I. rendű alperes elmulasztotta a bűnügyi nyilvántartó értesítését arról, hogy az ellene testi sértés miatt indított eljárást megszüntették, ezért az ügyintézési határidőben nem kapta meg az igényelt útlevelet. Emiatt 2 318 Ft összegű költsége merült fel. A II. rendű alperestől 153 941 Ft vagyoni kára megfizetését kérte arra alapozva, hogy 2000. szeptember 30-án az intézkedő rendőrök indokolatlanul törték össze szobájának ajtaját, lakásában ilyen összegű kárt okoztak.

A B. Megyei Bíróság P... számú ítéletében kötelezte az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a perújító felperesnek 2 318 Ft vagyoni kárt, valamint ezen összeg után 2003. május 1-től 2004. december 31-ig 11 %-os, 2005. január 1-től pedig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat szerinti kamatot. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Az I. rendű alperest marasztaló rendelkezését azzal indokolta, hogy a felperessel szembeni büntetőeljárás megszüntetéséről a Bűnügyi Nyilvántartó értesítése az I. rendű alperes kötelezettsége lett volna, amit azonban elmulasztott és ennek következtében a felperes útlevélkérelmét elutasították. A felperes bizonyította, hogy ezzel összefüggésben 2 318 Ft kára merült fel. A felperes által a keresetében állított egyéb magatartásokért az alperesek kártérítési felelősségét a Ptk. 349. § (1) bekezdése és 339. § (1) bekezdése alapján vizsgálta és megállapította, hogy a kártérítő felelősséghez szükséges valamennyi törvényi feltétel fennállását a felperes nem tudta bizonyítani. A lefolytatott bizonyítási eljárás adatai alapján megállapította, hogy az eredetileg a **H.-i** Rendőrkapitányság előtt/2000. Bü. szám alatt a felperes ellen volt házastársának feljelentése alapján indult eljárás alapjául szolgáló testi sértés büntettének alapos gyanúját a feljelentés és az ahhoz csatolt sérülésről készült orvosi látlelet megfelelően alátámasztotta. E feljelentés alapján „A büntetőeljárásról” szóló 1973. évi I. törvény (Be.) szerint megalapozott volt az is, hogy 2000. június 22. napjára gyanúsítottként idézték a feljelentett felperest és „A bűnügyi nyilvántartásról és hatósági erkölcsi bizonyítványról” szóló 1999. évi LXXXV. törvény (Enyvtv.) 31. §-ának a) pontja, 33. §-ának (1) bekezdése alapján jogszerű volt a felperes „rabosítása” is. Megállapította, hogy e napon a felperessel szemben kényszerítő eszközt nem alkalmaztak. Alaptalannak találta, hogy a felperes által előterjesztett elfogultsági

kifogás után jogellenesen jártak volna el vele szemben a nyomozóhatóság alkalmazottai. „A rendőrségről” szóló 1994. évi XXXIV. törvény 13. §-a értelmében a nyomozóhatóság intézkedő rendőrei jogszabályszerűen eljárva törték fel a felperes lakásában a szoba ajtaját, így jogellenesség e tekintetben sem állapítható meg. A Be. 108. §-ára hivatkozva pedig megállapította, hogy jogszerűen bírságolták meg a felperest, amikor tanúkénti idézésre nem jelent meg a rendőrségen. A beszerzett orvosszakértői vélemények alapján kizárta, hogy a felperes állított sérülései (az Enyvtv. 34. §-a értelmében jogszerű ujj- és tenyérlenyomat vétel során) a rendőrök által alkalmazott testi kényszer eredményeként keletkeztek volna.

A felperes fellebbezése alapján eljáró Debreceni Ítéltábla a 2006. február 1-jén meghozott Pf... számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének - perújító felperes által fellebbezett, a keresetet elutasító - részét helybenhagyta. A jogerős ítélet indokolása szerint az elsőfokú bíróság a széles körben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként helyesen állapította meg az ügy elbírálása szempontjából releváns tényállást, abból megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy az alpereseket a felperes irányába kártérítési felelősség jogellenesség hiánya miatt nem terheli, ebből következően döntése is helytálló, azt a jogszabályhelyek pontos megjelölésével kimerítően megindokolta, azzal a másodfokú bíróság teljes mértékben egyetértett.

A Legfelsőbb Bíróság a perújító felperes által kezdeményezett felülvizsgálati eljárásban a Pfv... számú ítéletével a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta. A Legfelsőbb Bíróság megállapította; a másodfokú bíróság megalapozottan állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a perben jelentős tények tisztázása érdekében teljeskörűen lefolytatta a bizonyítást és a tényállás megállapításakor a bizonyítás eredményének mérlegelése során nem sértette meg a Pp. 206. §-ában foglalt jogszabályi rendelkezéseket. A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati határozata indokolásában kifejtette, hogy a felperes megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy a kiskorú veszélyeztetésének büntette miatti eljárásban azért nem állottak fenn az ujj- és tenyérlenyomat vételének feltételei, mert a gyanúsított felelősségrevonás miatt bejelentett panaszt a nyomozást felügyelő ügyészség alaposnak találta és a határozata indokolásában megállapította, hogy az alapos gyanú hiányzik, a bűncselekmény törvényi tényállási elemei nem valósultak meg. A Legfelsőbb Bíróság leszögezte; ez az eljárás **Gy. I.** 2000. október 2-i feljelentése alapján indult, amely szerint a felperes a kiskorú **T.** nevű gyermeket a lakás egyik szobájába bezárta, majd a lakásból eltávozott. A feljelentésben előadottak, az ambuláns lap adatai és a gyermek kiszabadításának körülményei az alapos gyanúra utaltak.

A felperes 2006. március 16-án perújítási kérelmet terjesztett elő - amelyet utóbb többször kiegészített, módosított -. A részére kirendelt pártfogó ügyvéd elsőfokú eljárásban tett nyilatkozata szerint a perújítási kérelmét az alábbi, „az alapügyben eljáró bíróságok által el nem bírált” tényekre, bizonyítékokra alapította:

A volt házastársa - **Gy. I.** - által az ellene 2000. június 6-án tett az a feljelentés, amely alapján „jogellenes büntetőeljárás” indult, valótlan tartalmú volt, és azt volt felesége a rendőrség alkalmazottainak biztatására, fenyegetésére tette. Erről a perújító felperes a volt házastársától a másodfokú ítélet meghozatala után szerzett tudomást.

Ennek bizonyítékeként csatolta **Gy. I.-**nak a H.-ban, 2001. december 16-i keltezéssel tett írásbeli nyilatkozatát és a Ny. Városi Bírósághoz intézett 2001. november 16-i keltezésű bejelentését.

A 2000. december 7-i ujj- és tenyérnyomat vétel során vele szemben alkalmazott rendőri erőszak következtében vérömleny keletkezett a lágyékában.

A 2000. december 7-i rendőri bántalmazás következtében a bélkizáródás állandó veszélyét jelentő és a szexuális életét megállító hasfalszakadást is elszenvedett. Ezt az alapügyben eljáró orvosszakértők nem állapították meg, de azért, mert az arra kompetenciával rendelkező urológus és szexológus szakértő a felperest nem vizsgálta.

A nyilvántartásba vétel alatt keletkezett hasfalszakadást és következményét, a vérömleny keletkezését tanúsítani tudja édesanyja özv. **V. J.-né** és **B. M.-né**, akiket az alapügyben nem hallgattak meg; **Gy. I.**, akinek a tanúvallomását nem vették figyelembe és **Sz. D.** v.-i lakos is.

2009. szeptember 21-én fényképfelvételekről készült másolatot is csatolt arról, hogy a kiszakadt hasfal miatt a felperes nemi szerve a hasüregbe húzódott és a vastagbél a nemi szerv alá süllyedt, „az (alap)ügyben eljáró bíróságokat és igazságügyi orvosszakértőket ez nem érdekelte”.

A vele szemben törvénytelenül eljáró rendőrök - részben az I. rendű, részben a II. rendű alperesek alkalmazottai - tevékenységük miatt felelősségrevonásban is részesültek, kettejüket elbocsátották a rendőrségtől is.

Az ellene indult nyomozati eljárásban az időben bejelentett elfogultsági kifogás után kényszerintézkedést alkalmazva vették másodszor is bűnügyi nyilvántartásba a perújító felperest, amellyel joggal való visszaélést követtek el. Az alapügyben hozott 21.P... számú elsőfokú és Pf... számú ítéletek a perújító felperessel szemben hozott megalázó és diszkriminatív ítéletek.

Mindezek alapján kérte az alapügyben hozott első- és másodfokú ítélet hatályon kívül helyezését és a javára az I. és II. rendű alpereseknek egyetemlegesen 4 895 893 Ft megfizetésére kötelezését.

A perújított alperesek a megengedhetőség körében a perújítási kérelemnek, mint érdemi tárgyalásra alkalmatlannak az elutasítását kérték.

Az elsőfokú bíróság a pert a III. rendű alperessel szemben megszüntette, ezt a 10.P... számú végzését azonban a Debreceni Ítéltábla Pf... számú végzésével megváltoztatta és megállapította, hogy a per a felperes és a III. rendű alperes között félbeszakadt.

Az elsőfokú bíróság a 10.P... számú végzésével a perújító felperes perújítási kérelmét, mint érdemi tárgyalásra alkalmatlant, elutasította, amely végzését a perújító felperes fellebbezése alapján eljáró Debreceni Ítéltábla a Pf... számú végzésével - eljárási okokból - hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot újabb határozat hozatalára utasította.

Az elsőfokú bíróság a jelen fellebbezéssel támadott ítéletében a B. Megyei Bíróság P... számú elsőfokú, valamint a Debreceni Ítéltábla Pf... számú másodfokú ítéleteit az I. és II. rendű perújított alperesekkel szemben hatályában fenntartotta. **pártfogó ügyvéd neve** díját bruttó 28 100 Ft-ban állapította meg és a bírósági gazdasági hivatal megkeresésével intézkedett a pártfogó ügyvéd részére a megállapított díjnak az ellátmány terhére történő kiutalásáról. Megállapította, hogy „a pártfogó ügyvéd munkadíját” és a perújító felperes helyett felmerült 293 800 Ft le nem rótt eljárási illetéket az állam viseli.

Ítéletének indokolásában kifejtette, hogy a perújító felperes már az alapeljárásban is hivatkozott arra, miszerint volt házastársát a rendőrségen vették rá hamis tanúvallomás és feljelentés megtételére, így ez nem minősült a perújítás megengedésére alkalmas új tényállításnak. Házastársának, **Gy. I.-nak** a perújítási eljárásban a felperes által becsatolt írásba foglalt „tanúvallomását” pedig azért nem fogadta el eltérő tényállás megállapítására alkalmas bizonyítékként, mert arról az alapeljárásban az első fokon eljáró bíróság már megállapította, hogy ennek a nyilatkozatnak a valóságtartalma esetén sem ronthatja le a tanú megkeresett bíróság előtt tett tanúvallomását a h.-i rendőrök 2000. szeptember 30-i beavatkozásával kapcsolatban. Ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróság rámutatott; perújítási eljárásban tilos a bizonyítékok felülmérlegelése, ráadásul a perújító felperes által becsatolt nyilatkozat nem minősül új bizonyítéknak, hiszen az már az alapeljárásban is megvolt.

Özv. **V. J.-né** tanú meghallgatásától - amelyre az alapeljárás során valóban nem került sor - az elsőfokú bíróság megállapítása szerint nem várható a perújító felperesre kedvezőbb ítéleti döntés, mivel a tanú csak azt tudná bizonyítani, a felperes előadása szerint is, hogy 2000. decemberében vérömleny volt a lágyékában, ami azonban önmagában nem alkalmas az alapeljárásban beszerzett orvosszakértői bizonyítás lerontására.

Arról a felperesi állításról, hogy az alperesek állományának két-két tagjával szemben fegyelmi eljárást indítottak, illetőleg onnan őket eltávolították, az elsőfokú bíróság megállapította; e tényekről a perújító felperesnek már 2001-ben az alapeljárásban is tudomása volt, e tényre perújítási okként való hivatkozáshoz szükséges a Pp. 260. § (1) bekezdés a) pontjában megkívánt önhiba kizártsága pedig nem állapítható meg. Rámutatott; azon túl, hogy hivatkozott arra, miszerint az alperesek állományának két-két tagja vonatkozásában fegyelmi eljárás indítottak, illetőleg őket eltávolították, a felperes nyilatkozata, a fegyelmi eljárások, illetve a munkaviszony megszüntetések tekintetében konkrét tényállítást nem tartalmaz. Miután az I. rendű alperes tagadta, hogy az állománya tagjaival szemben fegyelmi eljárás folyt volna, a II. rendű alperes pedig azt állította, hogy a felperes ügyében intézkedő két rendőrnek később és nem a felperes eljárásával összefüggésben szűnt meg a munkaviszonya, a felperes e perújítási állításaiból még valóságuk esetén sem vonható le olyan következtetés, hogy alkalmasak lennének az I., II. rendű alperesek felperes által hivatkozott jogellenes magatartásai alátámasztására. Mivel pedig a felperes által előadottak nem voltak alkalmasak arra, hogy a bíróság reá kedvezőbb határozatot hozzon az első- és másodfokú ítéletben rögzítettekhez képest, ezért az elsőfokú bíróság a perújítási kérelemmel támadott jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

A perújító felperes részére a bíróság által kirendelt pártfogó ügyvéd díját a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 4/A. § (1) bekezdésében foglaltak szerint állapította meg azzal, hogy

azt a Pp. 76. § (4) bekezdése és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a perújító felperes pártfogó ügyvéd útján terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte, hogy az ítélőtábla az ítéletet változtassa meg akként, hogy a perújítást rendelje el.

Jogorvoslati kérelmének kiegészített indokai szerint bizonyítási eljárás nélkül megalapozatlan elsőfokú ítélet született. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a perújítási eljárásban ugyanúgy semmilyen (bizonyítási) eljárást nem folytatott le, ahogyan az alapügyben eljáró bíróság sem, teljesen figyelmen kívül hagyva ezzel a Debreceni Ítélőtábla végzését. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megalapozatlanul hivatkozott a Pp. azon előírására, hogy a bizonyítási teher a felperesé, amikor maga akadályozta meg a felperes által bejelentett tanúk meghallgatását. Előadása szerint az elsőfokú eljárásban a bírósághoz eljuttatott színes fényképek a brutális rendőri bűncselekményeket igazolják, ezért azokat, mint bizonyítékokat kérte figyelembe venni.

Kérte, hogy az ítélőtábla a felperes által hivatkozott tanúk meghallgatására és a csatolt fényképekre hivatkozva másik elsőfokú bíróság kijelölésével rendeljen el bizonyítási eljárást, azon belül ellenőrző igazságügyi orvosszakértői vizsgálatot. Amennyiben nem rendelné el az ellenőrző igazságügyi orvosszakértői vizsgálatot (amelyből kizárni kérte a B.-i Igazságügyi Kutató Intézetet) a súlyosan beteg felperes lakhelyén lévő bíróságon a személyes meghallgatásának lehetővé tételét kérte, hogy be tudja mutatni az eljáró tanács tagjainak az alperesek joggal való visszaéléseinek súlyos következményeit.

A perújított II. rendű alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte, annak helyes indokaira hivatkozással.

A perújított I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A felek eljárásbeli képviselői tárgyalás tartását a Pp. 256/A. §-ának (2) bekezdése szerint nem kérték, ezért az ítélőtábla a perújító felperes fellebbezését tárgyaláson kívül bírálta el a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján.

A perújító felperes fellebbezése alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a perújítás eredménytelenségét helyesen állapította meg, a jogerős alapítéletet hatályában fenntartó ítéleti rendelkezése érdemben helytálló, az ítélőtábla - anélkül, hogy részletesen megismételné - egyetértett az elsőfokú ítélet indokaival is.

Az ítélőtábla a fellebbezésben felhozottakkal szemben mutat rá a következőkre:

A Pp. a perújítást rendkívüli - nem fellebbezési - perorvoslati lehetőségként szabályozza, amely az alapeljárás ténybeli és nem az esetleges jogi hibáinak kiküszöbölésére szolgál. Célja a felet ért sérelem orvoslása, amely sérelem a tényállás megállapításában jelentkezhetsz. Perújítási kérelemben nem lehet eredményesen hivatkozni arra, hogy az

alapeljárás során a bíróság a sérelmezett határozatot valamilyen eljárási szabálysértéssel hozta meg és jogkérdésben sincs helye perújításnak (BDT 2008.1731.).

Azt tehát, hogy az alapügyben eljáró bíróságok a szükséges bizonyítást lefolytatták-e, a jelen perújítási eljárásban nem lehetett vizsgálni, ennél fogva arra a perorvoslati kérelmét megalapozó indokként a fellebbezésében a perújító felperes is alaptalanul hivatkozott.

Alaptalanul támadta a fellebbezés az elsőfokú bíróság érdemi határozatát a perújítási eljárásban szükséges bizonyítás elmaradására hivatkozva is.

A Pp. 266. §-ának (1) bekezdése értelmében a bíróságnak hivatalból vizsgálnia kell, hogy a perújításnak a Pp. 260-262. §-ában foglalt feltételei fennállnak, azaz a perújítás megengedhető-e. A bíróságnak lehetősége, és nem törvényi kötelezettsége, hogy a perújítás megengedhetősége körében külön tárgyaljon, illetve végzéssel határozzon (BH. 2004.508.). Ha a megengedhetőségről külön végzéssel nem dönt a perújítási kérelemről érdemben, ítélettel kell határozni. Ilyen esetben a bíróság a perújítási ítélet indokolásában állapíthatja meg a kérelemben megjelölt valamennyi okról, hogy az alapján a perújítás nem megengedett.

Saját, helyes indokai alapján osztotta az ítélőtábla az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását, hogy a felperes a perújítási kérelmében csupán azzal tett, még el nem bírált tényállítást, hogy az alperesek állományának két-két tagja vonatkozásában fegyelmi eljárást indítottak, illetőleg őket a rendőrségtől eltávolították, a felperes perújítási kérelemben tett egyéb tényállításai azonban a Pp. 260. § (1) bekezdés a) pontja értelmében nem minősülnek új tényállításoknak, azok alapján tehát a perújítás nem megengedett. Egyetértett az elsőfokú bírósággal abban is, hogy a fentiek szerint új tényállítása pedig a perújítási eljárásban azért nem volt figyelembe vehető, mert a perújító felperes a 2007. szeptember 27-én megtartott tárgyaláson, személyes meghallgatása során, jegyzőkönyvben (10.P... sorszámú jegyzőkönyv 3. oldal) rögzítetten maga nyilatkozta, hogy mindezekről már 2001. február vagy március hónapban tudomást szerzett, ugyanakkor semmivel nem igazolta, hogy a már korábban ismert tényt hibáján kívül nem hozta fel az alapeljárásban.

Helyesen tért ki az ítélete indokolásában az elsőfokú bíróság arra is, hogy nem volt megengedett a perújítás a felperes által az alperesek vele szemben eljáró rendőreinek jogellenes magatartására megjelölt bizonyítékok közül a volt házastársa 2001. november 16-i és 2001. december 16-i írásbeli nyilatkozata alapján (sem). Azokat ugyanis az alapügyben eljáró elsőfokú bíróság (a P... számú ítélete 9. oldalának utolsó bekezdésével indokoltan) már elbírált. A perújítási eljárás nem volt alkalmas ezért az alapperben megállapított tényállás e részének megdöntésére, ezáltal azzal ellentétes következtetés levonására sem, hogy a felperes volt házastársának feljelentése és az akkor rendelkezésre álló adatok alapján a nyomozóhatóság kártérítésre alapot adó módon kirívóan okszerűtlenül, tévesen állapította meg a felperessel szemben az alapos gyanú fennállását.

Alaptalanul támadta a perújító felperes a fellebbezésében az elsőfokú ítéletet amiatt is, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe (nem értékelte) azokat a perújításban felhozott új bizonyítékokat, amelyek arra vonatkoztak, hogy az alperesek rendőrei (az

egyébként is jogellenes) kényszerintézkedéssel neki testi sérülést (hasfalkiszakadást, vérömlenyt) és egészségromlást okoztak, a szükséges bizonyítást pedig nem folytatta le.

Az I. és II. rendű alperesek ellen közigazgatási jogkörben okozott kártérítés iránti perben a Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében (figyelemmel a Ptk. 349. § (1) bekezdésében és 339. § (1) bekezdésében írt rendelkezésekre) a felperesnek kellett bizonyítania, hogy az alperesek (alkalmazottai) jogellenes magatartásával okozati összefüggésben kár érte. Annak a körülménynek a bizonyítási terhe, hogy az alperesek a felperessel szemben jogellenes magatartást tanúsítottak, valamint, hogy az alperesek alkalmazottainak jogellenes magatartásával okozati összefüggésben szenvedett el a felperes testi sérülést (hasfalkiszakadás, vérömleny), valamint amiatt keletkezett egészségkárosodása, a perújítási kérelem korlátai között újratárgyalt perben is felperesre hárul. Annak terhe hárul a perújítóra, hogy az új bizonyíték (bizonyítékok) a többi bizonyítékkal egybevetve alkalmasak az alapperbeli tényállás megdöntésére (BH 2001. 34.). A bizonyító erő kérdése az ügy érdemére tartozó kérdés, az ítéletben kell döntení róla.

A Legfelsőbb Bíróság a Bírósági Határozatok 2001. évfolyamának 34. sorszámán közzétett eseti határozatában kifejtette, hogy a perújítási eljárásban az új bizonyítékot nem önmagában, hanem az alapperbeli bizonyítékokkal együtt kell mérlegelni. A következetes bírósági gyakorlat is ennek megfelelően alakul.

Annyiban helytálló a fellebbezés, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában egyáltalán nem tért ki a perújító felperes által 2009. szeptember 21-i 7. sorszámú beadványa mellékleteként másolatban csatolt fénykép-felvételekre, megsértve ezzel a Pp. 221. § (1) bekezdése szerinti indokolási kötelezettségét. Az ítéletábla azonban ezt az eljárási hibát nem értékelte az érdemi döntés helyességére kiható lényeges eljárási szabálysértésként a következők miatt.

A perújító felperes által becsatolt fényképfelvételek az alapeljárásban valóban nem álltak a bíróság rendelkezésére, ezért azok figyelembevétele sem történhetett meg a perújítási kérelemmel támadott jogerős ítélet meghozatalánál. A perújító felperes által megjelölt, az egészségében bekövetkezett károsodásból eredő kárigény tekintetében az elsőfokú bíróság a perújítási eljárásban rendelkezésre álló bizonyítékok alapján helytálló döntést hozott. Annak megállapítása (eldöntése), hogy a felperes által megjelölt sérülései az egészségében bekövetkezett károsodások oka, az alperesek rendőrei által a felperesnél alkalmazott kényszerintézkedés volt, lehetett-e, a Pp. 177. §-a (1) bekezdése értelmében orvosszakértői kérdés, mert a bíróság annak megállapításához kellő szakértelemmel nem rendelkezik.

Az alapügyben beszerzett orvosszakértői vélemények (a **M.-i** Igazságügyi Szakértői Intézet véleménye és a **B.-i** Igazságügyi Orvosszakértői Intézet véleménye) egybenhangzóan kizárták, hogy a felperes hasfala az alperesi közrehatás következtében szakadhatott ki. E szakértői vélemények megalapozott voltának (ezáltal bizonyító erejének) megkérdőjelezésére önmagában sem a felperes által a perújítási eljárásban becsatolt fényképfelvételek, sem az e körben új bizonyítékként megjelölt tanúk vallomásai nem alkalmasak, így az alapügyben beszerzett többi bizonyítékkal egybevetve nem alkalmasak az alapperbeli tényállás megdöntésére sem. Az orvosszakértői véleménnyel szemben újabb

orvosszakértői vélemény lehetett volna alkalmas arra, hogy perújítási okként szolgáljon, s az is csak akkor, ha részben vagy egészben új tényekből való következtetéseken alapszik vagy ha az alapperben rendelkezésre álló tények felhasználásával mutatja ki az alapperben eljáró szakértői intézetek tény- vagy szakkérdésben való tévedését (BH 1990.62.). Ilyen szakértői véleményre azonban a perújítási kérelmében a felperes nem hivatkozott.

Nem tévedett ezért az elsőfokú bíróság, amikor a perújító felperes által kért tanúbizonyítást mellőzte, a rendelkezésre álló bizonyítékok együttes mérlegelésének eredményeként pedig nem találta megállapíthatónak, hogy okozati összefüggés van az I. rendű alperes alkalmazottai részéről a nyomozati eljárás során a felperessel szemben alkalmazott fizikai erőszak és a felperes által megjelölt, az egészségében bekövetkezett károsodás és annak következményei között.

Nem fogadta el az ítéltábla az elsőfokú ítélet megváltoztatására vagy hatályon kívül helyezésére alapul szolgáló okként a felperes fellebbezésének egyéb hivatkozásait sem - amelyekben egyébként megismételte az elsőfokú eljárás során már előadottakat -. Ezekkel összefüggésben rámutat arra, hogy a perújítási kérelem alapján indult érdemi eljárásban a bíróságnak nem a korábbi jogerős ítélettel már elbírált keresetet kellett ismételt elbírálnia, hanem a perújítási kérelem felől kellett döntenie. A keresetlevél ismételt elbírálása lényeges eljárési szabálysértésnek minősülne (BH 1991. 446.).

Mindezekre figyelemmel helytálló az elsőfokú bíróságnak az a következtetése, hogy a perújítás nem vezetett eredményre, helyesen járt el tehát, amikor a perújítási kérelemmel támadott jogerős ítéletet a Pp. 268. §-a szerint hatályában fenntartotta. Az ítéltábla ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése és a 254. §-ának (3) bekezdése alapján - helyes indokaira utalással - helybenhagyta.

Észlelte az ítéltábla, hogy az elsőfokú ítélet indokolása tartalmazza azt is, hogy a bíróság a felperes perújítási kérelmét ..., mint érdemi tárgyalásra alkalmatlant elutasította (12. oldal), amire az eljárásnak ebben a szakaszában már nem lett volna lehetőség, mivel a perújítási eljárásban hozott ítéleti döntés csak a Pp. 268. §-a szerinti rendelkezések valamelyike lehet. Ezért az ítélet indokolásából mellőzi a fentiek szerint eljárési szabályt sértő és az elsőfokú ítélet rendelkező részével sem összhangban lévő részt.

A II. rendű perújított alperesnek a másodfokú eljárásban nem merült fel igazolt költsége. A pereszes perújító felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint köteles a perújított II. rendű alperes ügyvédi munkadíjból eredő másodfokú perköltségét megfizetni, amelynek összegét az ítéltábla 5 000 000 Ft fellebbezési érték alapulvételével a kifejtett ügyvédi tevékenységre figyelemmel a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, (5) bekezdése és 4/A. §-a szerint, de a (6) bekezdés alkalmazásával mérsékelt összegben állapította meg tekintettel arra, hogy a másodfokú eljárásban tárgyalás tartására nem került sor.

Az ítéltábla a pereszes perújító felperes 2008. január 1-je előtt kirendelt pártfogó ügyvédjének díját a 7/2002. (III.30.) IM rendelet 5. § (1) bekezdés b) pontja és (2)

bekezdése alapján állapította meg, azt a (3) bekezdés szerint az állam viseli, a (6) bekezdés alapján az összeg kiutalása iránt is intézkedett.

D e b r e c e n, 2010. június 21. napján

Dr. Riczu András sk. a tanács elnöke, előadó bíró, Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit s.k. bíró,
Cogoiné dr. Boros Ágnes s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -